

salezijanski
VESTNIK

*Glasilo za salezijansko
sotrudništvo*

LETO 1941
SEPTEMBER
OKTOBER

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

Polovična voznina

Dne 8. septembra na praznik Marijinega rojstva obhaja svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku obletnico posvetitve. Vsem udeležencem shoda je v območju ljubljanske provincije dovoljena polovična voznina in sicer za prihod od 5. — 8., za vrnitev od 8. — 9. septembra. - Udeleženci kupijo na odhodni postaji celo vozno karto in obrazec K - 13, ki jim v zvezi s potrdilom udeležbe velja za brezplačno vrnitev.

Skupna pošta

8. septembra. — Na praznik Marijinega rojstva imajo otroci, dečki in deklice, popoldne ob 2 v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku pobožnost za mir. Starši, pošljite jih!

Shod salez. sotrudništva — je vsako zadnjo nedeljo v mesecu po popoldanski službi božji, ki je o pol štirih. Shod se vrši v kripti. Obenem je mesečna duhovna obnova ali vaja za srečno smrt. Kdor je vpisan v sotrudništvo in se udeleži shoda, dobi popoln odpustek.

Za sv. maše. — Po škofijski določbi je dar za sv. maše 10 lir, če ni dan določen; če je dan določen, pa 14 lir.

Sotrudnikom. — Kdor hoče biti deležen sotrudniških odpustkov, ni dosti, da je vpisan v knjigi sotrudništva, pač pa je treba, da se pokaže sotrudnika tudi dejansko, da namreč sodeluje po svojih močeh s Salezijansko družbo.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Vidic Anton, Podgorje;

Kuhelj Antonija, Ljubljana;

Podjed Ivana, Tunjice;

Merlak Marija, Grahovo;

Košeniina Francka, Ljubljana;

Štrniša Ivana, Ljubljana;

Dr. Trdan Franc, Ljubljana.

Slavko Ljubniški:

NA RAKOVNIK

*„Bratje, sestre!
Za trenutek stojte, da poveste,
kam žarečih zdaj obrazov greste.
Kam potujete čez gozd in plan,
ko slavi Marija rojstni dan?“ —*

*„Gremo, gremo
kot otroci k Materi nebeški.
Ona pač razume rod človeški;
saj je naša, ena izmed nas;
kakor luč nam sije v temni čas.*

*Tam prosili
Mater bomo za vse naše brate.
Težko so pustili rodne trate;
iz tujine hrepene nazaj
kakor ptica v svoj domači kraj.*

*In za druge,
ki so v domovini še ostali,*

*da ne bodo v strahu trepetali,
kdaj spusti se nanje mrak nezgod
kdaj začne se bridki križev pot.*

*Krog oltarja
šli skesani bomo po kolenih
z vdanim srcem in v željah iskrenih:
da prikrajša dneve stisk nam Bog;
obvaruje novih nas nadlog.*

*Pomočnica,
ki jo občuduje širno stvarstvo
bo sprejela nas v posebno varstvo.
Ona naša skrbna Mati bo
in vodnica k Jezusu v nebo!“ —*

*„Bratje, sestre!
K Materi najboljši vi hitite.
Še za nas v svetišču tam molife!“*

Tri septembrske zvezde

Mesca septembra imamo tri lepe Marijine praznike: praznik Marijinega rojstva, Marijinega imena in Žalostne Matere božje. To so kakor tri svetle zvezde na jasnem septembrskem nebu.

Kakšna nasprotujoča si čustva zbuja v srcih zvestih Marijinih častilcev ti trije prazniki, ki so tako blizu drug drugemu: 8., 12. in 15. septembra! — Tudi življenje vernega kristjana je neprestano menjavanje veselja in žalosti. Tako je božja volja. Tako je nam v prid. Niti Mariji, ki je bila čista kakor nedolžen cvet, kakor zapečaten studenec, ni bilo prizaneseno z bičem trpljenja. Toliko je trpela, da jo po

pravici smemo imenovati Mater bolečin. Kako pa naj se potem mi na ves glas pritožujemo zoper križe in težave, zoper stiske in nadloge, ki nas tako trdo zadevajo, mi, ki smo vse doslej s tako lahkoto delali greh in ki se še tudi danes tako malo brigamo za čast in slavo božjo?!...

Povzdignimo torej naše oči od nazarške zibelke in jih uprimo v obraz Žalostne Matere. Pri njej se nam je učiti, kako naj v vsem, kar se dogaja okoli nas, spoštljivo gledamo božjo previdnost, ki „z modrostjo, dobroto in neskončno pravičnostjo“ vlada in vodi življenje posameznikov in narodov.

12. september 1683

Dvanajsti september, praznik Marijinega imena! Hkrati pa je to tudi zelo važen dan v zgodovini češčenja Marije Pomočnice, dan, ki za vedno priča o njenem mogočnem varstvu.

Tedaj je na papeškem prestolu sedel Inocenc XI. Bil je svet in moder mož. Z vso odločnostjo se je ustavljal krivičnim zahtevam mogočnega fran-

proti Dunaju velikanska turška vojska. Stela je blizu 300.000 mož. Vodil jo je veliki vezir Kara Mustafa. Oholi turški suitan Mohamed IV. je namreč sklenil prodreti preko Dunaja in reke Rena, da bi si tem laže osvojil Italijo ter posebno glavno mesto krščanstva — večni Rim. Kakor so pred 160 leti spravili podse Belgrad in 50 let kasneje Budimpešto, tako naj bi sedaj

Poljski kralj Jan Sobieski na sliki, ki predstavlja zmagoslavje Marije Pomočnice. (Slika na presno v kupoli svetišča Marije P. v Turinu.)

coskega kralja Ludvika XIV. S krepko roko je obsodil razne krive nauke, ki so se tedaj kot kuga razpasli po Francoskem, zlasti janzenizem.

Lahko si mislimo, kako je papeža bolelo srce, ko je videl, kako turško cesarstvo grozi, da sune smrtni sunek Evropi v srce. Turški mejniki so stali že skoraj pod Dunajem. K temu je veliko pripomogla hinavska politika francoskega kralja, ki si je lastil ime, da je 'prvi branilec krščanstva'.

Mesca julija 1683. leta se je valila

osvojili Dunaj, ta zadnji branik zapadne Evrope.

Papež Inocenc XI. je tedaj pokazal vso svojo silno moč in gorečnost. Po njegovem prizadevanju so Avstrija, Benetke in Poljska sklenile vojaško zvezo zoper Turke. Nadalje je razglasil izredno sveto leto in ukazal posebne javne molitve, da bi po Marijini priprošnji krščanska vojska strla turško silo tudi na suhem, kakor jo je dobrih sto let prej na morju v bitki pri Lepantu.

Toda po človeško sodeč, je bilo malo upanja na zmago. Ko se je 14. julija približala velikanska turška vojska in začela oblegati mesto, ki je tedaj štelo komaj 50.000 prebivalcev, se je Dunajčanov polastil grozen strah. Cesar Leopold I. se je s svojim dvorom že prej umaknil iz mesta, njega obrambo pa je izročil izkušenemu grofu Starhembergu.

„Bog je zmagal...“

Pod Starhembergovim poveljstvom so se Dunajčani zelo dobro držali, dasiravno jim je večkrat trda predla. Toda tretji mesec obleganja jim je začelo primanjkovati živeža in streliva. Kužne bolezni so terjale vedno več žrtev. Branilci so vedno bolj pešali. In poljskega kralja Jana Sobieskega, ki je obljubil, da pride mestu na pomoč, tudi ni bilo od nikoder. Priprave na vojsko so ga zamudile dalj, kakor je mislil. Šele 11. septembra zvečer so na Kahlenbergu, dunajskem Golovcu, zagrmeli trije topovski strelji in oznanili izčrpanim meščanom, da se je približala pomoč.

Kralj Sobieski in vojvoda Lotarinški sta napravila načrt za napad na turško vojsko. Po številu mož je bila sicer združena krščanska vojska desetkrat manjša od turške, toda bila je bojovita in nepopisno navdušena, da obrani vero očetov in domačo deželo.

Naslednji dan, 12. septembra, na praznik Marijinega imena, naj bi udarili na sovražnika. Navsezgodaj zjutraj, ko je sinil prvi svit, je bila vsa krščanska vojska pri sv. maši. Opravil jo je znameniti kapucin o. Marko Avianski, papežev posebni poslanec. Sam kralj Sobieski je stregel pri sv. maši ter ves čas z razprostrtimi rokami kleče molil. Z vojvodom Lotarinškim sta sprejela sv. obhajilo in goreče izročila svojo armado varstvu mogočne nebeške Kraljice. Nato je Sobieski nagovoril svoje bojevnike: „Vojaki, za slavo poljske domovine, za osvoboditev dunajskega mesta in za rešitev vsega krščanstva pojdimo zdaj

v boj zoper naše sovražnike. Pod Marijinim varstvom bomo zmagali. Naprej! Bog in Marija sta naš ščit, ime Marija naš bojni klic!“

Ves dan je trajala srdita bitka. Šele popoldne se je začela zmaga nagibati na krščansko stran. Proti večeru je bila turška vojska popolnoma razbita in je v neredu bežala čez Donavo. Bojni plen, ki je prišel v roke zmagovalcem, je bil nepregleden, vreden 10 milijonov goldinarjev dobre stare valjave. Med drugim so dobili 370 topov, 25 tisoč šotorov, 9 tisoč voz streliva in celo znamenito prerokovo zastavo iz zelene svile. To dragoceno zastavo je kralj Sobieski poslal papežu v dar z besedami: „Mi smo prišli in videli, a zmagal je Bog.“

Marijina Pomoč

V tej zmagi so vsi priznali mogočno Marijino pomoč. Sam kralj Sobieski se ni mogel načuditi tako hitremu in izrednemu uspehu. Drugi dan po slavni zmagi je odredil kralj Sobieski slovesen vhod v oproščeni Dunaj; ko je prišel v stolnico sv. Štefana, je zavil v Marijino kapelo, kjer je kleče molil, nato pa z močnim glasom zapel „Tebe Boga hvalimo“ in za njim je zagrmelo vse navzoče ljudstvo in navdušeno hvalilo Boga za čudovito zmago. Slavni cerkveni govorniki so proslavljali zmago ter oznanjevali čast „Pomočnice kristjanov“.

Ko je papež Inocenc XI. zvedel o tej veliki zmagi, ki so jo kristjani priborili z vidno pomočjo mogočne Matere božje, je v večern spomin tega srečnega dogodka ter da bi v srcih vernikov zbudil zaupanje do sv. imena Marijinega, ukazal, naj se praznik Marijinega imena praznuje po vsem katoliškem svetu. Cesar Leopold je sklenil, da bo v spomin na to zmago na Kahlenbergu v kapeli sv. Leopolda postavil oltar „Pomočnici kristjanov“.

Takrat so tudi ustanovili v Monakovem na Bavarskem prvo bratovščino v čast Marije Pomočnice kristjanov. Ustanovljena je bilo s papeževim pismom z dne 18. avgusta 1684. V bra-

Bitka pri Lepantu na sliki v kupoli svetišča Marije Pomočnice v Turinu.

tovščino se je v teku let vpisala cela vrsta knezov, plemenitašev in veliko število drugih vernikov. Leta 1737. je štela po vsem svetu več kot tri milijone udov.

To je torej zgodovinski začetek češčenja Marije Pomočnice kristjanov. Dokončno pa ga je potrdil Pij VII., ko se je vrnil iz Napoleonovega ujetništva. In sv. Janez Bosko ga je čudovito razširil po vsem svetu.

* * *

Tri svetle septembrske zvezde nam milo svetijo v naše črne in žalostne noči: Marijino rojstvo, Marijino ime in Žalostna Mati božja. Po Mariji je prišel na svet Odrešenik, v Marijinem imenu so kristjani doslej še zmeraj zmagovali, pri Žalostni Materi so zajemali moč in tolažbo v najhujših stiskah. Tako bo tudi danes. Ni zastoj napisano nad vhomom v rakovniško svetišče: „O Marija, Pomočnica bila si in boš nam ti!“

Na poti k slavi

Salezijanska družina se zopet veseli. Eden izmed služabnikov božjih, ki so zrastle in bili vzgojeni v don Boskovi šoli, je spet za dober korak naprej na poti k slavi, h krščanskemu povečanju, v svetniško zarjo oltarjev.

Dne 23. marca je sv. oče Pij XII. dovolil, da naj se začne apostolski

proces za beatifikacijo služabnika božjega salezijanskega duhovnika kneza Avgusta Czartoryskega (izgovori: Čartorijskega).

S tem je Cerkev potrdila in odobrila škofijski proces, ki se je pričel v Albengi, dovršil pa v Turinu, Krakovu in Madridu. Tako je ugotovljeno,

da je knez Avgust Czartoryski umrl v sluhu svetosti in da ni nobene ovire, da bi se njegova svetniška zadeva obravnavala pred vrhovnim sodiščem v Rimu. Sv. stolica se je zdaj uradno zavzela za to, da služabnika božjega postopoma, kakor je navada, okliče najprej za častitljivega, potem za blažženega in končno za svetnika. Upajmo, da se bo to v doglednem času tudi zgodilo.

Odlok, ki ga je podpisal kard. Salotti, načelnik Svete obredne skupščine, živo občuduje mladega kneza, ki se je odpovedal vsem posvetnim dobrinam. Sledeč evangelijskim svetom, je z redovno zaobljubo uboštva, čistosti in pokorščine križal ono trojno poželenje, ki si lasti vlado nad svetom, poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja.

„Nekaj vzvišenega in čudovitega je,“ pravi omenjeni odlok, „kako je ta človek med tolikimi posvetnimi vabami ostal tako nedolžen! Bil je zelo bogat, pa se je vendar velikodušno in zvesto oklenil salezijanskega uboštva. Lahko bi bil užival vse sladkosti tega sveta, pa se jim je iz ljubezni do Boga odpovedal. V svetu so ga čakale skoraj kraljevske časti, pa je šel rajši za ponižnim Jezusom, zaželel si je, da bi smel vstopiti v Salezijansko družbo kot brat laik. Svetopisemski modrec je zapisal: »Blagor človeku, ki nima na sebi nobenega madeža in ki ne hodi za zlatom in se ne zanaša na denar in zaklade! Kdo je tak, da ga bomo hvalili? Zakaj čudovite stvari je storil v svojem življenju« (Sir 31, 8. 9). Te čudovite stvari — nadaljuje odlok — so bile tako pomembne, da je škofijski ordinariat v Albengi uvedel uradno preiskavo o njegovih krepostih in spisih. Preiskava je trajala od 1. 1921. do 1. 1927. Nato se je vršila dopolnilna preiskava na škofijskem ordinarijatu v Turinu, Krakovu in Madridu.“

* * *

Knez Avgust Czartoryski se je rodil v Parizu 2. avgusta 1858. Oče mu je bil knez Ladislav, mati pa kneginja Marija Amparo, hči španske kraljice

Marije Kristine. Po svojem visokem rodu je bil določen za bodočega poljskega kralja. Toda mladi knez se je vsemu odpovedal in postal salezijanec. Namesto kraljevske krone si je pridobil svetniški venec.

Obetajoča mladost

Svojo mladost je preživel med zdravniki in zdravili. Po svoji materi, ki mu je umrla, ko je bil star šest let, je bil dokaj šibkega zdravja. Oče ga je pošiljal v najznamenitejša svetovna zdravilišča; bil je v Kairi, v San Remu, na Švicarskem, na Savojskem. Ali vsa zdravniška umetnost ga ni mogla popolnoma ozdraviti. Vzlic temu so bili njegovi vzgojitelji in učitelji z njim prav zadovoljni. Zelo uspešno je napredoval v učenju živih jezikov, leposlovja in modroslovja, v glasbi in telovadbi, v jahanju, drsanju itd. Bil je tako priden, da je veliko maturo, ki jo je delal na gimnaziji Karla Velikega v Parizu, naredil z odliko. Toda še lepše ko v učenju je napredoval v duhovnem življenju. Spoved in prvo sv. obhajilo, ki ga je prejel v kriпти pod stolnico v Sieniawi na Poljskem, kjer so počivali predniki Czartoryskih, sta tako učinkovala na njegovo mlado dušo, da se je z vso silo zagnala po poti popolnosti. Otroško zaupna pobožnost do preblazene Device Marije je dopolnila delo njegovih duhovnih vzgojiteljev.

Dvorni kapelan ga je nekoč našel, kako je klečal pred Marijino podobo. Ko ga je vprašal, kaj dela, mu je mladi knez odgovoril:

„Dobri oče, prosim prečisto Devico, naj mi bo odslej za mater, zakaj moja mama me je zapustila in šla v nebesa.“

Med vzgojitelji je imel nanj največji vpliv kapetan Jozef Kalinowski. Le-ta je bil velik domoljub, pa tudi pogumen katoličan, ki je za svojo vero in domovino že pretrpel izgnanstvo v Sibiriji. Ta mož je kmalu spoznal, da se v srcu njegovega gojenca skrivajo vse drugačne misli, kakor pa jih gojijo

njegovi domači. Mladi knez, ki je bil deležen svojemu stanu primerne vzgoje, se je znal prav izbrano sukati tudi pri visokih sprejemih in raznih dvornih svečanosti, tako da je vse očaral; vendar ni imel s tem nobenega veselja. Svojemu očetu je nekoč pisal: „Moram vam priznati, da sem se vsega tega že naveličal. Te nekoristne zabave me samo trapijo.“

O veliki noči leta 1875. je napravil duhovne vaje po načinu sv. Ignacija Lojolskega. Ko je bral življenje sv. Alojzija Gonzaskega in sv. Stanislava Kostka, se je še bolj utrdil v goreči

Turin: Podoba kneza Avgusta Czartoryskega v cerkvenem oknu v svetišču Marije Pomočnice.

skrivni želji, da se popolnoma posveti Bogu. Oče pa je še zmeraj sanjal, da bo napravil iz njega vladarja. Ko je bilo Avgustu 21 let, mu je oče izročil materino dediščino in podelil pravice prvorojenca. Ob tej priložnosti ga je odločno opomnil, da naj skrbi za družinske in državne koristi. Rekel mu je: „Ti živiš kakor menih, ne pa kakor se spodobi mladeniču tvojih let. Pomni, da ti tvoj stan nalaga dolžnosti, katerim se ne boš mogel izogniti.“ Sin si je prizadeval, da bi ugodil očetu. In oče se je že veselil, da si bo mladi knez izbral svojemu rodu primerno družico in tako zagotovil rodbini prihodnost...

Avgust se je opravičil, češ da sedaj še ni dovolj trdnega zdravja. V resnici pa je v njegovem srcu dozoreval poklic za redovni stan.

Srečanje z don Boskom

Spomladi leta 1883. je bil don Bosko v Parizu. Mesto je bilo silno navdušeno. Glas o don Boskovi svetosti, o njegovih ustanovah in o njegovih čudežih, ki jih je delal po priprošnji Marije Pomočnice in z njenim blagoslovom, je prodril tudi v najvišje kroge. Tako se je zgodilo, da je kneginja Marjeta Orleanska, druga žena kneza Ladislava, povabila don Boska, naj bi prišel maševati v palačo Lambert, kjer so tedaj Czartoryski prebivali. Don Bosko je prišel tja dne 18. maja. Pri sprejemu je bilo navzočih sedem knezov; med mašo so vsi, tudi grof Pariški, prejeli sv. obhajilo iz don Boskovih rok.

Pri sv. maši sta mu stregla kneza Czartoryska, oče in sin.

Gospodje Orleanski so pripravili don Bosku tak sprejem, kakršnega niso bili deležni niti knezi. Avgust Czartoryski je bil ves čas kakor očaran, tako so vplivale nanj don Boskove besede, ko sta se pozdravila: „Že dolgo časa sem želel, da bi vas spoznal.“ Toda vzlje temu si ni upal, da bi mu razodel svoj poklic. To je storil pozneje v pismu. Začel je z don Boskom dopisovati. Iz tega dopisovanja je pozneje

zajemal moč in pogum, ko je prišel zanj čas trde preizkušnje.

Don Bosko je brž doumel kočljivi položaj: mladi knez nikakor ne sme zoprvtati upravičenim željam in upom svojih domačih, dokler se volja božja prav očitno ne razodene. Zato je Avgustu svetoval, da naj se pokori očetu in naj se zavzame za koristi svoje družine in domovine... Mladi knez se je potrudil, da bi izpolnil don Boskov nasvet; z vnemo se je poprijel svojih knežjih poslov in zdelo se je, da bo iz njega pravi knez v duhu slavnih Czartoryskih.

Toda klic božji se je vedno močnejše oglašal v njegovem srcu. Moral se je osebno porazgovoriti z don Boskom v Turinu. Želel je, da bi mu svetnik pomagal odtrgati se od sveta. Ali don Bosko ni hotel o tem nič slišati.

Prišel je ponovno v Turin in to pot z očetom, ki si je želel na lasne oči prepričati, kako don Bosko vzgaja svoje fante. Tudi sedaj je svetnik v očetovi navzočnosti svetoval mlademu knezu, naj ugodí željam svojih domačih. Pri tem pa je tudi na očeta naslovil tale resni opomin: „Gospod knez, zdi se mi, da bi se morali tudi vi prilagoditi božjim načrtom, ako bi bilo popolnoma očitno, da je božja volja docela drugačna kakor vaša.“

Predvsem volja božja

Volja božja se je kazala zmeraj jasneje. Avgust si je sicer močno prizadeval, da bi nastopal kot pravi knez, ali njegovi so kmalu opazili, da mu je bilo to pretežko. Huje so se ustavljali njegovemu nagnjenju do redovnega poklica prizadeti politični krogi. To je vendar neumnost brez primere, so pravili; kandidat za poljsko krono pa hoče postati menih! Oče je postal vse bolj nemiren. Avgust je bil vedno v večji stiski. Zato se je spet napotil k don Bosku in ga prosil, naj mu dokončno pove, kakšna je božja volja. Svetnik mu je moral priznati, da ga Bog kliče v redovno življenje. Svetoval mu je, naj stopi k jezuitom

ali h karmeličanom. Ali Avgust je odločno izjavil, da hoče postati salezijanec. Upal je, da ga bo don Bosko sprejel z odprtimi rokami. Zato je bil nemilo presenečen, ko ga je svetnik odločno zavrnil rekoč: „Salezijanska družba ni za vas!“ Pri tem je pač mislil, da bo knezu pretežko, da bi se navadil na trdo salezijansko življenje. Toda knez se ni dal prepričati. Ker je bil don Bosko tedaj namenjen v Rim na posvečenje cerkve Srca Jezusovega, se je napotil tja tudi Avgust in prosil za avdienco pri sv. očetu Leonu XIII. Ta avdienca je bila odločilna.

Leon XIII. ga je sprejel zelo ljubeznivo. Vprašal ga je:

„Dragi moj sin, kaj vas je privedlo k papežu?“

„Sveti oče, želja, da bi spoznal svoj poklic.“

„Ste molili v ta namen?“

„Sem, sveti oče. Tudi duhovne vaje sem že večkrat opravil. Sedaj pa sem prišel k vam, da bi spoznal, kaj hoče Bog od mene.“

„Ali hočete postati svetni duhovnik?“

„Ne, Svetost; rad bi stopil v kakšno redovno družbo.“

„V katero?“

„Včasih sem mislil na jezuite.“

„Prav! V Družbi Jezusovi se boste gotovo zelo dobro počutili.“

„Tudi karmeličanski red mi je všeč. Vendar...“

„Torej?“

„Noben drug red mi ni tako všeč kakor don Boskova Salezijanska družba.“

„Zares?“

„Da, sveti oče.“

„Ali poznate don Boska?“

„Zelo dobro, Svetost! Odkar sem ga prvič videl v Parizu je moje srce samo za don Boska in za njegovo družbo.“

„Pojdite torej k don Bosku, ljubi moj sin. Pojdite in postali boste svetnik. Pri don Bosku boste tudi vi našli delo. Pretekli mesec je bil pri nas. Zelo smo ga bili veseli. Le pojdite k

njemu. Naj vas spremlja naš blagoslov.“

„Toda... je težava...“

„Kakšna?“

„Don Bosko me noče sprejeti. Ta ki išče duše po vsem svetu, mene ne mara. Pravi, da njegova družba ni zame.“

Sveti oče se je za trenutek zamislil, kakor bi bil v skrbeh, nato pa je odgovoril:

„Pogum, sin moj, zaupajte! Če hočete zares ostati z don Boskom, vrnite se v Turin, pojdite k njemu in mu izročite naš pozdrav in naš blagoslov. Potem mu recite, da papež želi, da bi vas sprejel med salezijance. In don Bosko, ki tako ljubi sv. očeta, da mu je vsaka naša želja ukaz, vas bo takoj sprejel. Vi pa glejte, da boste stanoviti, in molite za nas.“

Knez mu je nato govoril še o težavah, na katere bi utegnil naleteti pri svojih domačih. Ali papež ga je zavrnil:

„Predvsem naj se zgodi volja božja!“

Med don Boskovimi sinovi

Ko je mladi knez razložil don Bosku, kaj mu je povedal papež, mu je svetnik končno odprl vrata.

„Prav, dragi moj,“ mu je rekel, „sprejem vas. Odslej ste ud Salezijanske družbe in želim, da ostanete do smrti. Don Bosko bo kmalu umrl. Toda če bi vas hotel moj naslednik kakor koli proti vaši volji odpustiti, mu recite, da je bila don Boskova volja, da ostanete. Hotel sem preizkusiti vašo stanovitnost. Zdaj vam lahko rečem, da boste naši in sicer do smrti.“

To je bilo 17. junija leta 1887. Knez je bil nepopisno srečen. Hitel je k očetu, da bi dobil zaželeno dovoljenje. Nato se je odpovedal svojim dednim pravicam na korist prvorojencu iz očetovega drugega zakona s kneginjo Orleansko. Dne 30. junija je bil že v Turinu in 8. julija je nastopil prvo preizkušnjo za salezijansko živ-

ljenje. Začel se je pripravljati na kleriško preobleko. Obred se je izvršil v svetišču Marije Pomočnice dne 24. novembra. To je bilo predzadnje slovesno cerkveno opravilo, ki ga je opravil svetnik v Marijinem svetišču.

S knezom Avgustom Czartoryskim so bili preoblečeni še trije drugi pripravniki: Poljak profesor in večkratni doktor Viktor Grabelski; bivši francoski častnik dr. Natal Noguier de Malijay, ki se je pozneje proslavil s svojimi spisi o sv. turinskem prtju; in mlad Anglež. S Poljskega so prišli na slovesnost oče knez Ladislav z gospo kneginjo Orleansko, oba po poli brata, teta in hišni zdravnik. Vsi so trdno upali, da ga bodo odvrnili od poklica. Ko je don Bosko nove pripravnike preoblekel, je Rua stopil na prižnico in imel lep priložnostni govor. Opravilo se je zaključilo z zahvalno pesmijo in z blagoslovom z Najsvetejšim, ki ga je podelil don Bosko.

Zvečer je svetnik poklical k sebi novega klerika, ki so ga posihmal vsi klicali za ‚gospoda Avgusta‘, in ga potolažil zastran boja, ki ga je moral tisti dan izbojevati s svojimi domačimi. Takole mu je rekel: „Danes smo lepo zmagali. Prišel bo dan, ko boste po božji volji storili veliko dobrega svoji poljski domovini.“ Sorodniki so se ljubeznivo poslovili od svetnika in od gospoda Avgusta, vendar se niso odpovedali raznim poizkusom, da bi ga spravili domov. Gospod Avgust pa je vse srečno premagal. Požrtvovalno je vzel nase vse žrtve redovniškega življenja. Poslal je domov celo svojega zvestega osebnega služabnika Antona, hoteč se popolnoma prilagoditi skupnemu življenju. Vse nepotrebne reči je oddal, hotel je biti ubog v hrani, obleki in stanovanju. Popolnoma se je posvetil Bogu z redovnimi zaobljubami dne 2. oktobra naslednjega leta. Novi redovnik je poglobumno hodil po strmi poti na goro Kalvarijo, ki je postajala vse hujša, zlasti še zaradi bolezni, ki si jo je nakopal med počitnicami leta 1889. Po svoji čednosti je že dozorel za veliko trpljenje. Z veseljem je pre-

našal najhujše bolečine. V prenašanju je dosegel prav junaško stopnjo, ki jo bo Cerkev v kratkem dokazala in potrdila.

Zadnji boji

Spričo boleznim so sorodniki še enkrat poskusili, da bi ga odvrnili od začrtane poti. Tako so se telesnemu trpljenju pridružili še notranji boji.

Najprej so poslali v Turin hišnega zdravnika z naročilom, da naj kneza Avgusta pripelje v domovino, češ da je tako sklenil hišni svet Czartoryskih. Ali gospod Avgust je stal trdno pri svojem: „Redovnik mora umreti v redu.“ Tedaj je prišel v Turin sam oče. Rua, don Boskov naslednik, se je morebiti bal kakšnih nasilnosti, zato je gospodu Avgustu jasno povedal, da je popolnoma prost, ako se želi vrniti domov. Toda gospod Avgust ga je spomnil na don Boskove besede in dostavil: „Če bi me hoteli mojemu očetu na ljubo odpustiti iz Družbe, vedite, da se bom poslužil Boskovega dovoljenja in ne pojdem.“

In res, ko je prišel oče, je bolj odločno kot kdaj koli izjavil, da hoče živeti in umreti kot salezijanec. Nadalje mu je povedal, da predstojniki z vso ljubeznijo skrbijo za njegovo zdravje in da se v ta namen ne strašijo nobenih stroškov. Oče je odpotoval dokaj pomirjen. Vendar se je začel kmalu znova vznemirjati in se je obrnil celo v Rim, da bi posredovala sv. stolica. Gospod Avgust je moral uveljaviti vse pravice, ki jih daje polnoletnost in svoboda vesti, da je dokazal, da se je popolnoma prostovoljno oklenil redovnega življenja; vedel je, kaj dela; bil je trdnost odločen, da se docela posveti Gospodu, in pri tem sklepu je hotel vztrajati do smrti. Zato je prosil kardinala Parocchia, da naj se zavzame za njegov poklic.

Ko je gospod Avgust srečno izvojeval ta hudi boj, ki sam Bog ve, koliko je stal njegovo sinovsko srce, je vzlic slabotnemu zdravju dokončal bogoslovne študije. Dne 2. aprila 1892. l. je bil posvečen v mašnika. Nasled-

Knez Avgust Czartoryski kot salezijanec duhovnik.

njega dne je v veliki dvorani vile Lamberti v San Remu, ki so jo spremenili v kapelo, s težavo sicer, a vendar neskončno ginjen in vesel opravil svojo prvo sveto daritev.

Dne 3. maja, na poljski narodni praznik, se je odpeljal v Mentone, kjer je tedaj prebival njegov oče, da bi maševal za svoje drage. Jeseni se je preselil iz San Rema v Alassio. Tu se je v nekaj mescih dopolnila njegova žrtev, ko je živel skoraj neprestano zamaknjen v božjo ljubezen. Pokrepčan s tolažili sv. vere je 8. aprila l. 1893. odšel po večno plačilo v nebesa. Okrog njegovih posmrtnih ostankov, ki so jih prenesli v kripto pod stolnico v Sieniawi pri Krakovu, kjer leže njegovi slavni predniki, so se

kmalu začeli zbirati številni romarji in se priporočati njegovi priprošnji. Glas o njegovih čednostih in njegovi svetosti se je hitro razširil povsod, kjer koli poznajo salezijanske ustanove. Molitve in uslišanja so se vedno pogosteje ponavljale.

Škofije v Albengi, Turinu, Krakovu in Madridu so zbrale vse tozadevno dokazilno gradivo in ga poslale v Rim.

Apostolska stolica si je sedaj vzela za nalogo da izpelje svetniško obravnavo do konca. Mi pa prisrčno prosimo Gospoda, da bi se to čimprej zgodilo v slavo božjo in zveličanje duš.

Služabnika božja Avgust Czartory-

ski in Andrej Beltrami, ki sta skupaj trpela in žrtvovala svoje zdravje, sta dva najlepša vzora popolne odpovedi in žrtve v salezijanskem duhu. To sta dve izbrani duši dvojčici, ki sipljeta žarko luč s Tabora in Kalvarije — luč notranjega življenja, premišljevanja, združenja z Bogom ter luč trpljenja in žrtvovanja — na mladinske domove, na delavnice, na šole in na vse druge panoge, v katerih se s silnim zagonom udejstvuje živahna in ustvarjajoča delavnost velike salezijanske družine. Pod gorkimi žarki te dvojne luči rastejo v mladih delavnih dušah nešteti novi načrti in sklepi.

Slavko Ljubniški:

MLADINOLJUB.

*Bosko mladini dober je oče;
zanjo žrtvuje se in skrbi.
V letih nevarnih in odločilnih
mnogo ji dobrih svetov deli.*

*Čednost veliča, greh zabranjuje,
pačle pa kliče k Bogu nazaj.
Prej ne miruje dokler v njih dušah
spet ne zasije milosti raj.*

*Ljubav njegova močno deluje,
z njo si osvaja srca mladá.
Cvetke kreposti v duše zasaja;
milost zaliva jih iz neba.*

*Bog blagoslavlja delo naporno:
venčan z uspehi je njegov trud.
Zdaj iz oltarja z rahlim nasmehom
zre na nas Bosko — mladinoljub.*

Z Daljnega vzhoda

(Dve pismi g. misijonarja Majcena.)

Kunming, 16. 2. 1941.

Gospod urednik!

Že šest mescev in kaj nisem dobil prav nobenega pisma od nikogar iz

domovine. Vse vrste misli in skrbi o mojih dragih domačih in o vseh prijeteljih in znancih so se mi podile po glavi, da sem jih že komaj spravljal

v red in pod zastavo potrpežljivosti. Tvoje pismo in pismo novih maziljen-
cev Gospodovih z novomašniškimi po-
dobicami pa mi je pripravilo lepo
tolažbo. Prejšnje mesece sem precej
pisaril, pa ne vem, če se niso pisma
morebiti kje pri kakem očalarju kaj
spotaknila in se zgrabila.

Danes ne bom mnogo razlagal, le to
povem, da sem bil od 30. septembra
dalje več ali manj vedno v smrtni ne-
varnosti. Zračni napadi so bili zelo
pogosti, včasih tudi vsak dan. Tisti težki
'bomboni' so večkrat hudo zazibali na-
šo mogočno misijonsko hišo. Naša
stavba je sicer tu in tam nekoliko raz-
pokana, tudi nekaj šip se je pobilo,
vendar ni utrpela do danes nobene
resne škode, čeprav so padale bombe
okoli in okoli. Gotovo je to posebna
pomoč Marije Pomočnice in našega
sv. ustanovnika don Boska, pa tudi u-
speh goreče molitve naših sobratov,
sotrudnikov in gojencev.

Upam, da nas boste s tem še na-
dalje podpirali. Naši sobratje in go-
jenci so še vsi pri življenju, le na-
šega kuharja je bomba raztrgala. Šol-
ski sluga pa se je le s težavo izkopal
iz blata, ki ga je nanj nasula bomba,
ki je padla 2 m od njega. Ostal je živ,
mislim, zato, ker je nosil Marijino
svetinjico.

Bombe so prisilile oč. ss. karmeli-
čanke, da so zapustile klavzuro in si
na deželi poiskale začasno bivališče.
Cerkev, župnišče, semenišče in siro-
tišnica so tudi mnogo trpele. Bogo-
slovci so morali pospraviti svoje u-
čene knjige in si daleč med gorami u-
stanoviti svojo visoko šolo. Tudi jaz
sem se moral pokoriti državni odredbi
in takoj sem organiziral drugo, večerno
šolo, kajti zvečer je več ali manj var-
no. Izgubil sem tudi nekaj gojencev,
ki so mi plačevali mesečnino, in ljubi
Bog mi je takoj poslal druge — za-
stonjkarje, ki so toliko bolj usmi-
ljenja vredni, ker jim je kruta vojna
ugrabila starše.

V tem vojnem času se naše misi-
jonsko in karitativno delo ni prav nič

zmanjšalo, temveč se celo povečalo in
dobilo nove oblike. Gotovo bi lahko
naredili še veliko več, če bi imeli na-
šim gorečim željam in lepim načrtom
primerna sredstva. Prav pred enim te-
dnom mi je banka vnovčila dva vaša
čeka, nekoliko prej pa enega... S tem
sem zamašil in zacelil eno globoko
zevajočo finančno rano. Tako je ves
denar, ki ste ga do avgusta 1940 po-
slali, prišel srečno na Kitajsko in je
bil porabljen za namene, za katere
so ga dobrotniki darovali. Prosim te,
gospod urednik, da se jim lepo za-
hvališ in jih navdušiš, da bodo še daro-
vali za to sveto in Bogu prijetno delo.

Ob koncu prav lepo vse pozdrav-
ljam. Ako bi ta vojna vihra ne pri-
zanesla mojemu življenju, te prav po-
nižno prosim, da se usmili moje ubo-
ge duše in jo priporočaj v svete molit-
ve.

Tvoj v Srcu Jezusovem vdani

Andrej Majcen

*Zdaj pa še nekaj odlomkov iz pi-
sma gospodu inspektorju.*

Kunming, 17. 2. 1941.

Prečastiti gospod inspektor!

Prav lepo se Vam zahvaljujem za
veliko naklonjenost, ki ste jo poka-
zali do našega misijona. Prosim Vas,
da nam še naprej pomagate. Vem, da
je sedaj težavneje in da je tudi težko
kaj pošiljati. Vendar upam, da se bo
že kaj spremenilo in boste spet lahko
kaj poslali...

Tista znamenita burmanska cesta,
katero so že tolikokrat bombardirali,
se začne prav pred našim zavodom.
Pa ne samo cesto, ampak tudi naše
mesto vsak teden po parkrat obsujejo z
večjimi ali manjšimi bombami. In ka-
mor padejo, vse opustošijo. Mi, naša
hiša in gojenci smo bili doslej še pod
posebnim božjim varstvom.

Gotovo me boste vprašali, kam se
skrijemo, kadar so zračni napadi, in
kaj naredimo sobratje in gojenci. Ko
zatulijo sirene, beže gojenci in neka-
teri sobratje ven na riževo polje in
se poskrijejo po kanalih. Gospod Meo-

lic in jaz ostaneva doma. Ko se zaslisi streljanje strojnic in topov ter pokanje bomb, se stisneva pod stopnicami železobetonske stavbe ter pred Marijino in don Boskovo podobno kleče moliva. Ni prav prijetno, ko se začne velika stavba majati, kot bi bil pravi pravdanski potres.

Msgr. Kerec je še vedno v Čaotungu. Tudi tam imajo stalne alarme, toda bombardiranja še niso imeli. Njihovo delo gre lepo naprej. Sedaj so dozidali malo semenišče, bolnišnici pa so postavili temelje. Tam imajo tudi vedno prav čedno število krstov in se naše slovenske sestre zelo lepo postavijo. Msgr. Kerec mi je prav včeraj zopet pisal, da že komaj čaka, da bi bilo konec vojske in bi lahko odšel v domovino nabirat, da bi poplačal groz-

ne dolgove, ki nas tako hudo žulijo in ovirajo pri delu...

Kako je doma sem tako v največjih obrisih poučen... Naši časopisi vedno prav lepo pišejo o naši domovini. Vendar me zelo veseli, če dobim tudi od svojih slovenskih sobratov kako poročilce. To mi posebno dobro služi, ker moram dopisovati z misijonskimi prijatelji in hkrati kontroliram vse te novice. Boste dejali, da sem se ves posvetil Kitajčkom in mi ni treba biti mar takih reči Res, tudi jaz sem tega mnenja, vendar kot predstavnik misijonskega zavoda imam opraviti z mnogimi, ki me že po par besedah vprašajo od kod sem, in potem še o tem in onem. —

Z najvdanejšimi pozdravi

Andrej Majcen

Novi Mladinski dom na Rakovniku

„Kaj, zopet bodo zidali na Rakovniku? In to v tako težkih časih? Ti pa imajo res veliko denarja...!“ Tako je marsikdo rekel, ko je slišal, da mislimo že letos začeti z zidavo lepega, doma za številno mladino rakovniške okolice. Res je, težki so časi! Pa prav zato, ker so tako težki in za mladino tako nevarni kot še morda nikoli ne, moramo na vsak način zgraditi nov dom, kjer se bodo mladi ljudje vzgajali pod vodstvom don Boskovihih sinov v dobre katoličane in državljane. Mislim, da bi bilo odveč dokazovati tukaj na dolgo in široko potrebo in korist takih domov, dokazovati, kako so mladinski domovi nekaj pristno salezijanskega, nekaj don Bosku naj-

dražjega. Saj je o tem pisal Vestnik že večkrat, zlasti pa v zadnji številki.

Zidati torej mislimo, a denarja — če verjamete ali ne, — nimamo, razen tistih 10.000 lir, ki smo jih do sedaj nabrali. Pa, kaj je to za tako ogromno stavbo! Saj bo dolga domala 100 m, visoka 7 m in široka 10 m. Stala bo na igrišču ob poti v gimnazijo in bo tako — ne da bi količkaj kvarila pogled na zavod — lepo vezala okclico z zavodom. Razdeljena bo v tri dele: gledališka dvorana (dolga 35 m); v srednjem delu (dolgem 30 m) bo pokrit hodnik, veranda, učilnice, sejne sobe, soba za najmlajše mladince in ping-pongaše; v tretjem delu pa bodo ostali prostori: vratarija, vo-

diteljeva pisarna, knjižnica, soba za Vincencijevo konferenco, za krožek, za naraščajnike, godce, šahiste itd.; v pritličju tega dela bo velika soba, uporabna zlasti za zimski čas, ko „drobiž“ ne more skakati zunaj po blatu in snegu, ter še vsi športni prostori z oblačilnicami in kopalnico. Veliko lepih prostorov! Pa vendar komaj, komaj dovolj za naših skoraj 300 razigranih mladincev, ki so se letos morali stiskati in pozimi zmrzovati po vlažnih in nezdravih prostorih pod cerkvijo. Ve-

in vzgajala mladina rakovniške okolice pod vodstvom salezijancev.

§ 3. Delokrog društva obsega vso ljubljansko škofijo.

§ 5. Za denarna in materialna sredstva so društva na razpolago naslednji viri:

- a) članarina rednih članov
- b) članarina podpornih članov
- c) članarina ustanovnih članov
- č) volila, darila in zbirke, ki jih društvo v ta namen organizira.

§ 6. Članstvo: Društvo tvorijo redni,

lika in lepa stavba, ki bo stala kar dobe: milijonček! Sami take vsote ne zmoremo. Revna rakovniška okolica tudi ne. Zato pa se, dragi sotrudniki in sotrudnice, kakor vedno obračamo tudi sedaj do vas in vas prosimo, da nam po svojih močeh pomagate pri tem velikem in svetem delu. Kako?

Poslušajte: Na Rakovniku smo ustanovili „Društvo za zgradbo Mladinskega doma rakovniške okolice v Ljubljani“. Naj vam podamo nekaj važnejših točk iz pravilnika tega društva.

§ 2. Namen društva je, postaviti primeren dom, ki se bo v njem zbirala

podporni, ustanovni in častni člani. Redni član je vsak, ki se prijavi odboru in redno plačuje letno članarino, ki je določena na občnem zboru. Podporni član je tisti, ki plača vsako leto najmanj petkratno članarino rednih članov ali pa enkrat za vselej vsaj polovico članarine ustanovnega člana. Ustanovni član postane vsak, ki plača enkrat za vselej desetkratno članarino podpornega člana. Častni član je tisti, ki ga imenuje občni zbor zaradi posebnih zaslug.

§ 8. Pravice članov: Člani imajo pravico udeleževati se občnih zborov, na

njih govoriti in staviti predloge. — Imena rednih in podpornih članov se bodo hranila v posebni spominski knjigi. Podporni, ustanovni in častni člani prejmejo diplome. — Imena ustanovnih in častnih članov bodo vklesana na spominski plošči novega doma. — Za vse člane prireda mladinci dvakrat na leto brezplačno predstavo, dokler bo društvo obstajalo. Vsi člani so deležni molitev, ki jih opravljajo mladinci na Rakovniku in sv. maše, ki se bo zanje darovala vsako prvo nedeljo v mesecu, dokler bo društvo obstajalo.

§ 9. Dolžnosti članov so: Redno plačevati članarino, širiti zanimanje za društvo in njegov namen ter pridobivati nove člane in dobrotnike.

§ 10. Ustroj društva: Vodi ga a) odbor, b) občni zbor.

§ 11. Odbor tvori vsaj deset članov, ki jih izvoli občni zbor za eno leto. V odbor imenuje zavod vedno vsaj enega zastopnika.

Nadaljnji člani govore o navadnih društvenih formalnostih, kot so: službe, sklepčnost, razsodišče...

§ 18. Društvo preneha: a) ko bo dom postavljen in plačan; b) če razpust sklne občni zbor v navzočnosti tri četrtine vseh članov s tričetrtinsko večino; c) če ga razpusti pristojna oblast.

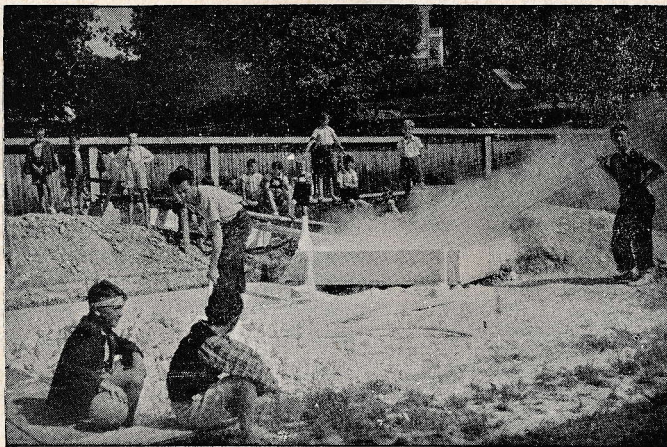
V vsakem primeru pripade vse društveno premoženje salezijanskemu za-

vodu na Rakovniku v Ljubljani.

Društvo je imelo ustanovni občni zbor 9. avgusta t. l. in šteje danes že 120 rednih in 8 podpornih članov in članic, po večini vsi iz rakovniške okolice. Priglašajo se že tudi člani in članice iz mesta Ljubljane. Zdaj moramo pritegniti še druge kraje iz ljubljanske škofije, da bo društvo štelo več tisoč članov. In pri tem nam lahko pomagate vi, dobri sodelavniki in sotrudnice! Brez zvestega sodelovanja vsake posamezne sotrudnice, vsakega posameznega sotrudnika bomo mi sami napravili prav malo. In v čem obstoji to vaše sodelovanje? Najprej v tem, da se vsi, ki zmorejo na mesec 4 lire, vpišete v imenovano društvo in tako postanete redni člani. Če bi zmogli 20 lir mesečno ali kar naenkrat 1.200 lir, postanete podporni član, če bi pa lahko darovali naenkrat 2.400 lir postanete ustanovni član. Kdor si bo pridobil posebnih zaslug za zgradbo, bo postal častni član. — Opozarjamo vas, da so duhovnih dobrot društva (sv. maše in molitev) lahko deležni tudi vaši dragi pokojni, če jih prijavite in plačate zanje članarino.

Potem naj vsakdo pridobi najmanj še enega člana med svojimi znanci in okoličani. Čim več bo članov, tem prej bo stal novi dom in članarina bo stalen vir, iz katerega bomo poravnavali razne dolgove.

Trenutno rabimo do 100.000 lir posojila. Morda veste za koga, ki bi rad varno spravil in naložil nekaj deset tisoč ali tisoč ali tudi samo nekaj sto lir, napotite ga k nam ali nam vsaj njegov naslov sporočite. Morda bi bili pripravljeni celo vi sami kaj posoditi za nekaj mesev? Ne bojte se, tako varno in tako dobro ne

Apno za novi dom gasimo.

bo vaš denar nikjer drugje naložen! Še celo in zlasti po smrti se vam bo stoodstotno obrestoval! Vedite, Bog je neizmerno bogat!... Mi bomo pa tudi tako uredili, da bo vsakdo dobil svoj denar nazaj, pa naj bi se karkoli zgodilo...

Izdali smo razglednice s sliko novega doma. Stanejo 50 čentezimov. Nabavite si jih, in dokler ne bo postavljen in plačan mladinski dom, pišite samo te razglednice. Tako boste širili zanimanje za zgradbo in tudi nekaj lir darovali za novi dom.

Prosimo vsakega, kdor bi se čutil tako pogumnega in delavnega, da bi v svoji vasi ali vsaj župniji prodajal razglednice, pridobival od hiše do hiše člane za naše dobrodelno društvo in potem redno vsak mesec zbral članarino in jo poslal nam, naj se takoj zglati osebno ali pismeno pri sledečem naslovu: Društvo za zgradbo Mladinskega doma, Rakovnik, Ljubljana 8. Tu boste dobili prijavnice in druge potrebne listine ter vsa podrobna pojasnila. Takí pospeševalci in pospeševalke boste prejeli od Marije Pomočnice gotovo še posebno plačilo za svoje delo.

In če kdo nobenega od teh načinov ne bi mogel uporabiti, pa lahko vsaj z dobro besedo pomaga, z molitvijo podpira to dobro delo, daruje vdano

Bogu svojo revščino in trpljenje. In Bog bo gotovo uslišal naše prošnje in nam poslal mnogo dobrotnikov, ki bodo lahko žrtvovali tudi velike vsote. Samo nikogar med našimi sotrudnicami in sotrudniki ne sme biti, ki ne bi na ta ali oni način sodeloval pri tem velikem in zaslužnem delu za mladino! Nikogar ne sme biti, ki bi ne mogel reči: Tudi jaz sem žrtvoval nekaj za ta dom.

8. decembra bo poteklo prav sto let, ko je don Bosko v zakristiji cerkve sv. Frančiška Saleškega v Turinu sprejel prvega mladince. In koliko milijonov mladine je v teku teh sto let našlo svoj novi dom, zavetje in rešitev pri don Boskovih sinovih prav v mladinskih domovih! In vse to ob zvesti pomoči naših dobrih sotrudnikov in sotrudnic! Zato pa tudi na Rakovniku mora stati za letošnji 8. december že vsaj en del novega Mladinskega doma. Tako bomo najlepše proslavili stoletnico te velike don Boskove ustanove — mladinskih domov. Zato vsi takoj na delo! Že ta mesec začnemo z delom in pri tem največ računamo na vašo pomoč, dragi sotrudniki in sotrudnice. Pokličimo si živo v spomin don Boskove besede, da je med zaslužnimi deli za nebesa najbolj zaslužno delo za rešitev mladine!

Imela sem bolezen, v kateri so mi odpovedali vsi udje. Postala sem popolnoma nezmožna za delo. Tudi bolnišnica mi ni vrnila moči. Zapustila sem jo vsa bolna. Brez vsake pomoči sem se zatekla z vsem zaupanjem k Mariji Pomočnici kristjanov. Ta mi je dala, če-

sar niso mogli dati zdravniki. Zadnji dan devetdnevnic sem shodila. Prosim, objavite zahvalo v Vestniku, ki naj govori trpečim: „V svojem trpljenju iščite pomoči pri Pomočnici kristjanov!“ V zahvalo darujem zlato srce. — *Rezec Ana*, Ljubljana.

Klemenčič Angela (Železno), se zahvaljuje za srečno prestano operacijo na obeh nogah. Zdaj je popolnoma zdrava.

Kapus Franjica (Kamna gorica) se zahvaljuje za pomoč v veliki stiski in se še nadalje priporoča Mariji. Daruje zahvalni dar 30 dinarjev.

Kleinmajer Ida (Ljubljana) se zahvaljuje za hitro ozdravljenje in za rešitev brata iz velike vojne nevarnosti.

Družina Rode (Gor. Hrušica) se zahvaljuje za skoraj nepričakovano najdbo izgubljenega konja.

Šubelj Ivana (Savlje) pošilja 38 lir s pripombo: „Znesek je namenjen za svetišče na Rakovniku. Marija mi je pomagala v veliki stiski.

Zupančič Ignac se zahvaljuje Mariji Pomočnici za ozdravljenje roke, ki je bila zastrupljena.

K. Fani (iz Litije) se zahvaljuje za uslišanje v zelo važni zadevi.

A. G. (Štirije) se zahvaljuje za srečno prestano težko operacijo svoje prijateljice.

Neimenovana piše: „Gospodar, pri katerem sem v službi, je težko zbolel na živcih. Prosilá sem Marijo za pomoč in obljubila dar 250 dinarjev, če ozdravi. Marija je sprejela prošnjo in jo uslišala, zato izpolnujem obljubo.“

Novina Milka se zahvaljuje za srečno prestano operacijo.

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

Ko smo gradili svetišče Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku, smo od škofijskega ordinarijata prejeli dovoljenje za mašno zvezo. Kdor daruje v italijanski valuti 3 lire — in lahko zase ali za druge, lahko tudi v razne namene — postane deležen vsako soboto sv. maše, ki se daruje v Marijinem svetišču na Rakovniku.

S temi darovi se je zgradilo veličastno svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku, kamor v obilnem številu prihajajo romarji

častit Marijo in jo prosit pomoči.

Od trenutka, ko je bilo svetišče dovršeno in dolgovi poravnani, se denar, ki prihaja za mašno zvezo, obrača za vzgajanje duhovskih poklicev. Ti poklici so za Salezijansko družbo življenjskega pomena. Toda ti poklici so dragi. Vsak mladenič, preden postane duhovnik, stane Salezijansko družbo nad 40 tisoč lir.

Vzgajanje duhovnikov nalaga Družbi težke skrbi. In vendar mora Družba skrbeti, da vzgoji čim več duhovnikov. Čim več jih bo vzgojila, tem večji bo uspeh njenega delovanja in tem bolj bo lahko razširila svoj delokrog.

Prav zato je mašna zveza za salezijance v Sloveniji velikega pomena. Le žal, da je zanimanje za to zvezo precej opešalo.

Sotrudniki! Sotrudnice! Vrnite se v tem oziru k nekdanji gorečnosti. Posnemajte tiste nekdanje sotrudnike in sotrudnice, ki so za časa gradnje svetišča tako vneto priporočali to zvezo in zbirali darove, s tem pa so koristili sebi, kajti nobeno delo, storjeno v čast božjo, ne ostane brez plačila, koristili so darovalcem, ki so deležni sadov sv. maše, koristili Salezijanski družbi, kateri so pomagali do večjega razvoja in uspešnejšega delovanja.

Priporočajte mašno zvezo! Vsak ki daruje 3 lire, postane deležen sobotnih sv. maš. Priporočajte, naj darujejo zase, za svojece, za duše v vica, za razne namene. Mi bomo pa dohodke te mašne zveze obračali za rast duhovskih poklicev. S tem bo omogočeno pomnožiti število duhovnikov, ki bodo delovali deloma doma, deloma v misijonih, ter širili božje kraljestvo sebi, vam in drugim v zveličanje.

Namene in imena darovalcev lahko pošiljate po dopisnici ali v pismu, lahko tudi zadaj na položnici. Če nimate položnic, sporočite in jih pošljemo.

Priporočajte mašno zvezo in podpirajte naraščaj duhovskih poklicev!

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 6 L (za inozemstvo 10 L. Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec,

Urednik: Tone Vodè,

Nove knjige

POMLADNI VIHARJI. Knjiga za fante. Spisal dr. Tihamer Toth. Prevedel Francè Jarc. Izdala Ljudska knjigarna v Ljubljani. Cena broš. 21 lir, vez. 25 lir. — „O kako lep je čist rod v svetlobi!“ je že v davni davнинi zapisal svetopisemski modrec (Modr 4, 1). To velja še tudi danes. Toda ni tako lahko, da bi mlad človek šel čist skozi življenje. Koliko nevarnosti, zank in zased se skriva ob njegovi poti! Kako lahko mu spodrsne in telebi v prepad, kako hitro zaide z varne steze in zabrede v goljufivo močvirje! Ali kako težko potem pripleza iz prepada, kako težko se izkoplje iz močvirja!... To ve le tisti, kdor je to sam izkusil ali komur je bilo kot vzgojitelju dano, da je pogledal v globine fantovskih duš. Eden izmed teh blagoslovljenih vzgojiteljev je bil rajni dr. Tihamer Toth, ljubljeneц budimpeštanskega dijaštva. Neštetim je pomagal, da so varno hodili skozi viharje mladosti ali da so našli pot iz nesrečnih zablod... Iz teh dolgoletnih skušenj je nastala knjiga „Pomladni viharji“, ki je v kratkem času doživela že veliko izdaj in prevodov. Tu rešuje pisatelj vprašanja, ki nujno zanimajo vsakega mladega fanta. Na lep in privlačen način mu odpira oči in ga poučuje o vsem, kar mora vedeti, da bo mogel varno hoditi skozi viharno mladost... Mnogi mladi fantje nimajo nikogar, ki bi se nanj obrnili, da bi jim odgovoril, jih potolažil, jim svetoval in jim razjasnil množico težav. Samim sebi prepuščeni morajo bojevati težko borbo usodnih mladih let. V tej knjigi pa bodo našli pravega prijatelja, ki jim bo dal zadovoljiv odgovor na vsa vprašanja. V obupnih borbah razburkana duša se bo pomirila, dvomi se bodo razpršili, okovi se bodo zdrobili, odprla se bodo nova obzorja... Ljudski knjigarni moramo biti iz srca hvaležni, da je za Jakličevo „Svetlo potjo“ sedaj izdala še Tothove „Pomladne viharje“. Te dve knjigi bosta odločilno pomagali, da se slovenska mladina ohrani verna, čista in zdrava. In le

na taki mladini moremo in moramo graditi lepšo bodočnost. Zato „Pomladne viharje“ vsem prav gorko priporočamo. Starši ne morejo dati svojemu fantu lepšega darila, kakor da mu kupijo to lepo knjigo, ki ni lepa samo po svoji tehtni vsebini, ampak tudi po svoji izbrani zunanji opreми.

DEKLETA. Spisal dr. Jakob Žagar. Knjižic št. 181. Na kratkih 32 straneh je zgoščeno veliko živih in resnih resnic o vprašanju, kako naj slovenska dekleta varujejo svojo čast.

ZAKAJ... Dr. Franc Knjific. Knjižic št. 182. Spričo hudih časov, ko že skoraj pol človeštva trpi pod nezizprosnim bičem vojske, ko je mera trpljenja tako zvrhana, se mnogi, premnogi vprašujejo: Zakaj moramo toliko trpeti? Kakšen smisel ima trpljenje? Čemu pripušča Bog toliko stisk in nadlog na to nesrečno človeštvo, na narode in na posameznike? Odgovore na vsa ta vprašanja in dvome nam v poljudni obliki prinaša knjižica „Zakaj...“

DOBRI OTROCI. Franc Štuhec. Knjižic št. 183. Tri, štiri ljubeznive zgodbe za naše male in velike otroke. Knjižico krasí več lepih slik.

OČENAŠ. Dr. Franc Knjific. Knjižic št. 184. Takole okoli 800 do 900 milijonov kristjanov je na svetu. Vsi ti znajo in molijo lepo Gospodovo molitev: „Oče naš, kateri si v nebesih“ Oče naš. In vendar je ravno krščansko človeštvo razdeljeno v dva tabora, ki se bijeta med seboj na življenje in smrt in bi najrajši eden drugega vtopila v žlici vode. Kakšna slepota! Kako smo pozabili, da smo vsi otroci istega Očeta, ki je v nebesih, in da smo si zato vsi bratje med sabo! Očenaš molimo samo z ustnicami, vsebine pa ne poznamo ali nočemo poznati. Zdramimo se in začnimo premišljati to najlepšo molitev, pa bomo potem tudi po njej živeli. K temu nam hoče pomagati knjižica „Očenaš“. Zato jo prav vsem priporočamo!

Hodi za meno!

(Mladeničem dobre volje)

Nekoč je prišel k Jezusu bogat mladenič in ga vprašal, kaj naj stori, da prejme večno življenje. Jezus mu je odgovoril, naj spolnjuje zapovedi: „Ne ubijaj, ne prešuštvuj, ne kradi, ne pričaj po krivem, spoštuj očeta in mater in ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe!“ Mladenič mu je rekel: „Vse to sem spolnjeval. Kaj mi je še treba?“ Jezus mu je rekel: „Ako hočeš biti popoln, pojdi prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za meno!“ (Mt 19, 16 — 22.)

„Hodi za meno!“ Tako še tudi danes govori božji Zveličar marsikakšnemu mladeniču dobre volje. „Hodi za meno in mi služi od blizu!“ Kje? V Salezijanski družbi, pri don Bosku. Don Bosko ti obljublja, da boš imel „dosti dela in dosti kruha, po smrti pa kotiček v nebesih.“

Za brate pomočnike se sprejemajo zdravi fantje v starosti od 15. do 25. leta, ki so doma iz dobrih družin in imajo neomadeževano preteklost. Vrhu tega morajo imeti veselje do dela in veselje do skupnega življenja. Podrobnejša navodila in pojasnila daje osebno ali pismeno: Salezijanski inspektorat, Rakovnik, Ljubljana 8.

Salezijanski zavod na Rakovniku

Tako zvaní Marijini sinovi, ki so se doslej šolali v Veržeju in se pripravljali na duhovski poklic, so za novo šolsko leto našli gostoljubno streho na Rakovniku. Zato naj se vsi dosedanji veržejski dijaki, kakor tudi vsi tisti, ki čutijo v sebi duhovski poklic, naj se osebno ali pismeno zgledajo pri ravnateljstvu Sal. zavodu na Rakovniku. Kot Marijini sinovi imajo možnost študirati tudi starejši fantje, ki zaradi starosti ne morejo obiskovati državnih šol.

V Salezijanski zavod na Rakovniku se sprejemajo tudi drugi dijaki od I. do VI. razreda realne gimnazije in za I. in II. razred klasične gimnazije. Šolo bodo imeli doma v zavodu, kjer je nastanjena II. moška državna realna gimnazija. Rakovniška gimnazija obsega za letos šest realnih razredov, prva dva pa imata tudi klasične vzporednice. Vsa potrebna pojasnila dobite pri ravnateljstvu Sal. zavoda na Rakovniku.

V predajalni Mladinske založbe v Ljubljani

Staci trg 30

dobite razne mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potreščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8